

Ambroise

Tracus Arte

2017

O seară de decembrie.....	9
O viață nouă.....	11
Un nou început	38
Un nume nou: Ambroise	44
Misterioasa familie Dumont Perrin	54
O speranță.....	63
Paris College of Fine Arts	67
Prima jertfă.....	75
Zeul Picturii	77
Prima dragoste	83
Prima răscruce de drumuri.....	90
Un al doilea început.....	95
Chemarea ei.....	98
Năluca.....	103
Chemarea lui.....	114
A doua răscruce de drumuri	125
Al treilea început	128
A treia răscruce de drumuri	135
Înapoi în familie	140
Al patrulea început	148
Chloe	155
Al cincilea început.....	169

A patra răscruce de drumuri	177
Bertrand	179
A cincea răscruce de drumuri	189
Doctorul Lesler	195
Regresia	202
Saint Germain	210
Arhanghelul Raphael	222
Arhanghelul Gabriel	231
Puterea secretă a dorințelor ascunse	242
Ultima dintre zei	265
Dezvăluirea misterului	269

O seară de decembrie

Adolescenta grăbea pasul, îndesându-și bărbia-n piept. Se întunecă de-a binelea. Afară, era o iarnă grea, cu vânt care rănește ochii și-i face să lăcrimeze, așa cum cuvintele rănesc ochii și-i fac să plângă.

Mergea grăbită, cu pași mărunți, ca și cum numai de micimea pașilor ar fi depins ceva important. O consecință, o decizie, poate cel mai important lucru din viața ei. Uneori, când ești copleșit de gânduri și emoții de nefericire, larghețea pașilor denotă lipsă de concentrare și neatenție. Îți puteai da seama că tânăra, intenționat, își forța micimea pașilor, pentru a câștiga timp să gândească, pas cu pas, problema care o preocupa și să parcurgă gândurile, de la un capăt la altul, amănunțit și cu răbdare. Fata nu se uita înainte. Era ca și cum nu ar fi avut niciun viitor sau refuza să vadă mai departe de seara pe care o parcurgea, acum, cu pași micuți și iuți. Nu se uita nici în părți, poate pentru că nu avea opțiuni. Se uita numai în jos, deoarece se simțea îngenucheată. Învinsă.

„A te uita înainte înseamnă să fii «optimist», iar a te uita prin părți înseamnă să fii «pragmatic». Dar eu nu am nicio viziune. Nici de viitor, și nici alte variante de prezent. Toată viața mea e compromisă. Fiecare zi, a mea, de ieri, e un compromis făcut pentru ziua de azi.

Și ziua de mâine tot compromis va fi, pentru o altă zi”.

Pe neașteptate, fu învăluită de o lumină orbitoare. Își auzi lacrimile strivite, cu scrâșnet de piatră zdrobită. Își simți ridurile, de la încruntarea dintre sprâncene, deasupra nasului, îndoite, ca pe niște tije de fier. Gândurile-i amuțiră. Lamentările încetară. Noaptea i se revărsă,

fierbinte, peste frunte și peste ochi. O noapte grea, vâscoasă și foarte dureroasă.

Claxoane. „Luminile farurilor se aseamănă atât de mult cu lumina din tunelul pe care îl văd oamenii, atunci când...”.

O viață nouă

– Mă auzi? Mă auzi? Mă vezi?

Forfote. Lumini albe și oameni albi. Spectru multiplicat de oglinzi, becuri, neoane, fascicule albastre și galbene. Sunete metalice. Scârțâit de roți. Paturi cu roți, alergate pe coridoare, scaune cu rotile, împinse în saloane. Măsuțe cu tăvițe metalice, pe rotițe. Scrâșnet de tifon tăiat, pungi de plastic desfăcute, fiole rupte, aer scos din seringă. Șoapte. Pași. O ușă închizându-se. Liniște. Se dezmetici. Stătea pe un pat de spital. Se simțea captivă într-un corp imobilizat la pat. Parcă era ea, dar parcă nu era ea. Nu se simți niciodată atât de prezentă în corpul ei ca în acest moment. De fapt, nu-și amintea nimic de ea, nici de corpul ei. Doar senzația era una absolut nouă. Era convinsă că nu o mai trăise, până acum. Că, dacă ar fi avut-o vreodată, și-ar fi amintit-o sau ar fi recunoscut-o.

Tocmai primi câte o injecție în fiecare picior. Își privi picioarele întinse pe pat. Frumoase, drepte, lungi, cu vene albastre, pielea albă. „*Frumoase picioare*”, gândi, apoi văzu ghipsul de pe un picior și se încruntă. De la coapse, începeau poalele unei pijamale albastre. „*Oribilă pijama*”. O bănuî înnodată, în fundă, la ceafă. Simți, sub ea, cearșaful. „*E o pijama care acoperă doar partea din față a corpului. O pijama din acelea în care sunt îmbrăcați oamenii în săli de operații*”, gândi și păru că-și revine din amortire. „*Operație?*” Își simți fața acoperită de bandaje. Umerii, decorați cu epoleți de copci. Piercinguri în sprâncene. Văzu cotiere de tifon, apoi și o mână – mâna stângă – în ghips. Tinerei femei îi reveniră gândurile, odată cu

simțurile. „Să fii viu nu e altceva decât să fii atent. Așa cum a te naște înseamnă a începe să observi. Aud. Simt. Pentru o zi ca aceasta, e atât de simplu să fii fericit: pentru că «Fericire» înseamnă doar să văd ceea ce e în jur. Și văd Viața. Simt patul de sub mine, aerul care îmi intră în plămâni. Văd lumina. Lumina! Nu am murit. Nu am murit! Mulțumesc, Doamne. Sunt fericită că nu am murit!”

Pe gura uscată de sete, febră, dar, mai ales, de tăcere, avea un aparat de oxigenare. Deși încă foarte slăbită, se forță pentru a-și mișca ochii, privind în părți, iar respirația i se precipită, atunci când părea să nu reușească a zări pe nimeni care să-i țină tovărășie, în primele momente de revenire în simțuri. Cel mai probabil, avu un atac de panică, pentru că începu să inspire și să expire precipitat și să-și miște capul, odată cu ochii, pentru că părea să nu-și mai poată mișca ochii din cap. Cu gura abia descleștându-i-se, silabisi ceva. Aburii inunda masca. Abia atunci, printre aburii condensați sub mască, observă o prezență feminină. Aburii îi dădură, parcă, formă și contur acelei siluete. Silueta, și ea, urmărirea pacienta, cu maximă atenție. „Dacă nu ar fi fost aburii din mască, poate că prezența sau entitatea aceasta ar fi rămas, în continuare, invizibilă”, gândi tânăra fată întinsă în sinistrul pat de spital. Era ca și cum ființa îi apără din chiar universul măștii sale de oxigen. De parcă, în oxigenul pe care îl inhala ea, nimerise, din neatenție, un suflet și, acum, avea șansa de a ieși în lume, materializându-se prin respirația ei. Se simțea o creatoare de Zei. Repetă respirația, intenționat, inspirând și expirând, dar, de data aceasta, mai calm, așteptând să vadă ce se întâmplă. „Respir o dată, se naște un muritor. Respir de două ori, se naște un Zeu”.

Femeia în halat alb, cu părul negru, strâns în coc, se apropie, rapid și delicat, să-i scoată, prudent, masca,

aplecându-și, în același timp, urechea mai aproape de buzele pacientei. „Nu seamănă deloc a Zeiță”, își zise pacienta, când zări o cruce roșie pe tichia albă și câte una pe manșetele halatului, alb și el. „Oare ce trăsături lipsesc unui muritor, care-l deosebesc de Zei?”

– Bună, mă numesc Crystal. Sunt asistenta ta.

Abia atunci, asistenta avea să audă vocea pacientei, pentru prima oară, după treizeci de zile de inconștiență. Cu gura abia întredeschizându-se și privirea umbrită de tristețe, pacienta întrebă:

– Un... un...de sunt?

– Ești la spital.

– Ce spital?...

– Ești pe mâini bune, la cea mai bună secție de neurochirurgie din Paris. Ești în maximă siguranță acum. „Are o voce foarte cuminte și plăcută, această fată”, își zise Crystal. Tot ce a fost mai greu a trecut, o asigură ea pe un ton care să inspire fetei calm și protecție.

– Cum te numești?

– Nu știu..., răspunse, parcă neauzind asistenta, uitându-se prin părți, apatică, nefiind încă lămurită pe deplin și consolată nici măcar pe jumătate, de răspunsul primit mai devreme. Căutând un altul, fata puse a doua întrebare:

– De ce sunt în pat?

– Ai fost în comă o lună de zile, veni răspunsul, neîntârziat.

– Dar ce mi s-a întâmplat?

Și vocea i se surpă, asemenea unei implozii de groază a stafiei care tocmai a aflat că reflecția din oglindă nu-i aparține, ci e memoria trupului abia părăsit.

– Un accident rutier, o lămură Crystal din ce în ce mai descurajată, pentru că întrebările pacientei se înmulțeau,

iar răspunsurile ei se împuținau. Tânăra, abia ieșită din comă, cu ultimele puteri, întreabă:

– Cât e de grav?

„Dacă ar ști cât a fost de grav, nu ar crede că este bine acum”, își zise Crystal. „Dacă oamenii au avut norocul de a nu ști cât de greu a fost ceva sau cât de rău ar fi putut să fie, mai bine nici să nu mai știe. Oare s-ar umple de recunoștință, dacă ar afla? Sau i-ar putea dărâma?”.

– Ai avut câteva operații. Una dintre ele și cea mai complicată a fost de refacere completă a feței. De reconstrucție, de fapt. Nu știm cum arătai înainte, dar ți s-a dăruit o față foarte frumoasă, după o complexă liposculptură facială. Ai avut o contuzie craniană și alte cinci operații. Una a fost făcută la splină, pentru că ți s-a rupt; ți s-au pus silicoane, întrucât nu au mai putut fi cusute bucăți întregi de mușchi pectorali. Ai mai avut încă două operații la brațul și la piciorul stâng. Din fericire, coloana nu a fost afectată, și nici alte organe interne.

– Cum s-a întâmplat accidentul? – întreabă tânăra necunoscută, care părea că revine într-un loc părăsit de mult, iar acum, încearcă să dea de urmă adevărului despre evenimentul devastator, care a îngropat, sub uitare, tot trecutul ei, odată cu viitorul acelui trecut.

– Nu știm nimic, din păcate. Șoferul a fugit de la locul accidentului, iar pe stradă, nu era nimeni, când s-a petrecut tragedia, nu i-a fost văzut nici numărul de înmatriculare, nu erau nici camere video în acel perimetru. Te-a văzut un singur trecător, care a sunat imediat la urgențe. Când echipa de salvare a ajuns la locul accidentului, s-a estimat că zăceai acolo de mai bine de o oră, inconștientă. Cel mai probabil, nu te-ai asigurat, când ai dat să traversezi strada, nu te-ai uitat în partea dreaptă, iar până să-ți dai seama ce se întâmplă, ai fost lovită, în plin, de o mașină. Ai fost găsită pe stradă, pe jumătate moartă, într-o

băltoacă de sânge. Ai putea încerca să-ți amintești cum te cheamă? Ne-ar fi de un imens ajutor...

Încercată de spaima celui care, odată cu numele uitat, își pierde și rostul pe lume, străina răspunse:

– Nu știu.

– Câți ani ai?

– Nu știu, răspunse tânăra, de două ori mai descurajată. Cum arăt? Sunt tânără?

– Da, ești foarte tânără. Dar nu știe nimeni ce vârstă ai.

Acum, fata întoarse capul într-o parte, în semn că dorește suspendarea conversației. Avea nevoie de intimitate și spațiu, să poată gândi în tăcere. O speria nu atât tinerețea ei, stigmatizată de chinuri trupești și uitare, cât poate tocmai faptul că are o tinerețe fără memorie. „O tinerețe fără amintiri e o tinerețe pierdută. Trăită degeaba sau netrăită deloc. Nu e nimic mai dureros decât să fi fost tânăr și să fi murit pentru treizeci de zile, fără a putea retrăi acea lună, vreodată. O clipă, o oră, o zi, o lună, un an sau un deceniu, de câte ori sunt retrăite, de tot atâtea ori și viața omului e prelungită: cu o clipă, cu o oră, cu o zi, cu o lună, cu un an sau cu un deceniu. Prin amintire. Și eu? Eu, de câte ori mă voi gândi că am treizeci de zile de absență, îmi voi scurta viața, de fiecare dată, cu alte treizeci de zile? E atât de nedrept! Trebuie să uit această moarte, sănu-mi amintesc niciodată de comă și va fi ca și cum nici nu ar fi fost vreodată”, gândi, simțind câteva lacrimi șiiroindu-i pe obraji. „Or fi lacrimile adevăratei eu, care nu vrea să fie uitată? Sau sunt lacrimile străinei care își cere dreptul la viață, cu prețul uitării celei care a fost?”

– Ai rude, prieteni? O familie?

– Nu știu, nu știu, nu știu, răspunse de trei ori străina, ridicând vocea din ce în ce mai mult, după care icni ușor

și tăcu. Începea să dea semne de panică și oboseală, amestecate cu lehamite.

Se simțea istovită și ar fi vrut să adoarmă. Ar fi vrut să se facă liniște și să fie lăsată în pace. În câteva minute, asistenta ieși să o lase să se odihnească și să anunțe cadrele medicale că fata își reveni în simțuri. În salon, se adunară câțiva doctori: un neurolog, un medic chirurg, un neurochirurg, un plastician, un ortoped, un radiolog, un anestezișt și trei hematologi, dintre care unul era al spitalului Saint Raphael și alții doi, de la Institutul de Cercetare și Hopital Saint Michael. Toți îi studiau fișa.

În afara unei contuzii craniene, fracturi de femur și braț, fata nu suferi nicio altă traumă semnificativă și nici organele interne nu-i fură atinse, în afară de splină. I-a fost descoperită însă o vertebra în plus. Vertebra era armonios concrescută cu coloana vertebrală, sub unul dintre cei doi plămâni. Sub plămânul stâng, mai exact. Din vârful de pensulă, la RMN, emana o lumină. Inițial, s-a crezut că este un focar de demielinizare sau o infecție, dar nu a fost găsit nimic la analize mai amănunțite. Pur și simplu, vertebra coexistă, armonios, cu scheletul fetei. Era ca și cum susținea, în palma curbei, inima.

După o lună petrecută în secția de reanimare, fata abia azi a deschis ochii, a început să-și miște degetele de la mâini și a putut schimba câteva cuvinte, însă de scurtă durată. După cum era firesc, obosea foarte repede.

Fata desluși că hematologul atrăgea atenția doctorilor din grup, dar, mai cu seamă, celorlalți doi hematologi, că ea are o grupă de sânge extrem de rară, „un RH negativ, cum nu mai avură în spitalul lor”. Au mai fost asemenea cazuri înregistrate, dar mai rar, în toată Franța și în lume; întrucât prezenta caracteristici mai puțin umane. De la această întrunire lipsea doctorul chirurg neurolog, care avea fata sub observație. „Se vede că va trebui să se

reîntrească atunci când vor fi de față toți, inclusiv doctorul ei. Acum, pacienta era într-o condiție relativ bună, iar de a doua zi, aveau să o transfere la recuperare intensivă”. Doctorii discutau, discret, în șoaptă.

Pacienta îi auzea, dar nu ar fi putut desluși tot ce-și vorbeau. La un moment dat, au tăcut. Doctorii și asistentele s-au privit descurajați. „Amnezie totală”, mai auzi tânăra, apoi, închise ochii și se abandona, cu încredere, neîncrederii doctorilor.

Nu știa nimeni cine este fata. Nici la poliție nu se află nimic: nu fu dată dispărută nicio tânără, în cele treizeci de zile de la accident și până în prezent. Mai rău de atât, nici fata nu știa cine este.

Era o situație importantă, fără precedent. Pe lângă faptul că nimeni nu știa cine este, de unde vine, câți ani are, cum o cheamă sau dacă are familie, nu știau nici dacă e vreun caz criminal și nu știau cu ce au de-a face sau ce vor face cu ea, după externare. Nu o puteau lăsa să plece, pur și simplu. Poate fata nu avea unde se duce sau poate nici nu avea unde se întoarce. Fără prea mult zgomot, se înțeleaseră să părăsească salonul în liniște, urmând să anunțe doctorul care se ocupa de fată că ea își reveni din comă.

Pacienta desluși, cu ușurință, doar ultimul schimb de replici dintre doctori și asistentă și reținu că *doctorul* se afla în operație la acel moment și că, abia peste o oră, avea să termine intervenția chirurgicală și va fi venit să-și salute „pacienta năzdrăvană, care tuturor le-a dat mari emoții”. Era nerăbdătoare și emoționată, totodată, la gândul că-și va cunoaște, în sfârșit, salvatorul, dar trebuia să mai adune puțină putere, ca să mai poată pune câteva întrebări. De bine ce abia se liniști și ațipi, se auzi o ușoară apăsare de clanță, apoi, un scârțâit de ușă. Tresări și deschise ochii. Când, în sfârșit, ușa se deschise, fata zări, intrând în salon, un domn solar, cu privirea blândă și

plină de emoție. Pacienta și asistenta și-au zâmbit una alteia, complice, dar și ușurate, înțelegând că operația din care doctorul abia ieșise fu una reușită. Iar asta însemna că ar fi avut dispoziție și răbdare să stea cu pacienta, în salon, de vorbă, destins și pe îndelete.

O lună a așteptat doctorul să-și cunoască pacienta. Iar acum, iată că această binecuvântată zi veni. După ce dădu asistentei noi instrucțiuni de perfuzare, pentru orele de noapte și cele de dimineață, când el nu avea să mai fie pe tură, doctorul ceru să rămână în salon doar el cu pacienta.

– Bună ziua. Cu mâinile încrucișate la spate, în semn de salut cordial și respect, doctorul a privit-o direct, calm și senin. Doctorul era înalt, subțire, să fi avut vreun metru optzeci. Avea umeri lați, brațe puternice (i se vedeau de sub halatul cu mâneci scurte); față ovală, părul blond, tuns până sub urechi, ochii albaștri, fruntea lată, nasul subțire, buzele moi, de un vișiniu discret, de culoarea sângelui unui nefumător, erau conturate de o mare vitalitate și modelate, frumos, de zâmbete calde. Doctorul părea să aibă nu mai mult de șaiszeci de ani, „*dar arată de patruzeci și opt*”, își zise fata. Doctorul stătea în picioare, drept, neschimbându-și poziția de pe un picior pe altul, deși tocmai ieșise dintr-o operație care durase șapte ore. Părea neobosit.

„*E un bărbat atât de frumos!*” – își zise fata și se pomeni că inima începe să-i bată cu putere, iar în obraji, îi urcă sânge înfierbântat. Aceeași căldură îi invadă și pântecul. În curând însă, își înăbuși atracția pe care o simți, întrucât o consideră necuviincioasă. Vocea baritoneală contrasta cu părul blond și ochii albaștri ai doctorului, iar seriozitatea din vocea acestuia o dezmetici și-i întoarse atenția la problema pentru care se afla într-un pat de spital.

– Cu toții ne bucurăm că ați revenit printre noi. Felicitări! Mă numesc Gabriel și sunt doctorul Dumnea-

voastră. Aici, veți fi înconjurată de foarte multă dragoste și grijă. Sunteți în siguranță, pentru că ați ajuns în secția mea, dar și pentru că ați ieșit din comă.

„*Fără îndoială, nu este prima operație pentru ziua de azi și, probabil, nici ultima*”, își zise tânăra, uimită de rezistența acestui om și de puterile lui neomenești.

– Mă auziți? Dacă mă înțelegeți, vă rog să mișcați un deget, ca să confirmați, sau două, ca să infirmați. Sau, dacă puteți răspunde, îmi e de ajuns un simplu „da” sau „nu”. Avem atâtea să ne spunem! Dar pentru azi, un schimb de răspunsuri monosilabice sunt de ajuns. Încă sunteți foarte fragilă și trebuie să va cruțăm puterile. Acestea sunt necesare, acum, pentru recuperare.

Doctorul Gabriel era expert în chirurgie neurologică și se ocupă de tânăra încă din prima noapte, când aceasta fu adusă în spital. Avu grijă de ea ca de propria-i fiică, o iubi ca pe o soră mai mică sau ca pe mama lui, când încă era o copilă. Își stima pacienții, era empatic cu toți și-i iubea cu un puternic atașament. Dar fata asta avea ceva cu totul aparte, neobișnuit, era altfel decât orice alt pacient din secția lui, pe care-i cunoscuse în decursul celor câteva zeci de ani de experiență. Dezvoltase un puternic atașament pentru ea și un simț al responsabilității ieșit din comun. Se simțea responsabil de viața acestei tinere, dar și de destinul ei.

Era exact opusul purtării celorlalți doctori. Ei se fereau la fel cum se fereau să creeze atașamente și pușcăriașii. „*Nu e bine să faci atașamente pentru cineva care îți iese în cale pentru o perioadă scurtă*”, se zice. Dar doctorul a dezmințit această afirmație, găsind valențe vindecătoare în atașament. El gândea cu totul altfel decât oricare alt doctor: era convins că tocmai iubirea cu atașament este cea de care au nevoie bolnavii; că ei, și numai ei, sunt singurii, poate, care au cea mai mare nevoie de o astfel de